

8

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Začátek je polovina celého díla.“

Klasické přísloví

Úvodní slovo

Existuje minimálně jeden spolehlivý způsob, jakým může farář píchnout do vosího hnízda: když se vysloví k věcem politickým. Rozhodl jsem se nám všem takového píchnutí dopřát. Čeká nás totiž referendum o vstupu do EU, a já si tímto úvodním slovem ušetřím odhadem desítky různých rozhovorů, když to řeknu najednou: Ano, půjdu hlasovat a budu pro (už jenom proto, které síly u nás jsou proti, i když si jinak myslím, že je to ze dvou problematických řešení to jen o trochu méně špatné).

A už to slyším: „Má to zapotřebí?“ – „Kdyby se radši držel svého...“ – „Zas

už nás chtějí manipulovat!“ – „Proč je s nimi?“ – „Proč je proti nim?“ – „Ale přece když...!“

Tyhle všechny reakce jsou ale z mého pohledu vítané – znamenají totiž, že každý jejich autor o věci přemýšlí (a věřím, že podle svého nejlepšího vědomí a svědomí).

Co jediné dokáže mně vždycky znovu připravit o chuť k jídlu (a ti, kdo mě znají, vám rádi potvrdí, že to nebývá až tak často!), je pouze člověk, který nejprve nehne ani prstem, aby pak mohl říkat: „Já jsem to přece říkal...“

Váš farář Petr Vrbacký

Rozhovor

jak jsem se seznámila s Bohem

Při letošní velikonoční vigílii přijalo křest hned několik katechumenů. V následujícím článku přinášíme rozhovor s jedním (tedy spíše jednou) z nich.

Můžeš nám o sobě něco říct?

Ahoj, jmenuji se Marcela, je mi 23 let a pracuji jako zdravotní sestra v Brně.

Co Tě přivedlo k víře?

S vírou mě seznámila má kamarádka asi před třemi lety, v době, kdy jsem pocíťovala, že přeci jen musí být něco nebo někdo, kdo má zájem o to, abych i v těžších chvílích věděla, že nejsem sama. Měla jsem spousty otázek na téma smyslu života a také touhu poznat, kde mám své místo, kam mám jít a jaké místo má v mém životě Bůh.

Jak jsi se seznámila s kostelem sv. Tomáše a jak jsi se dostala do katechumenátu?

Jestli mohu, ráda bych odpověď na tuto otázku trochu rozvedla. V době, kdy se mísily mé otázky s touhou poznávat, jsem měla zájem diskutovat o citech, které se rodily v mém srdci. U nás doma, vzhledem k tomu, že nejsme úplně věřící rodina, to nebylo moc možné. Tak jsem se rozhodla hledat společenství věřících lidí. Tehdy jsem navázala kontakt s fajn

„lidičkama“, kteří měli společenství spojené s přednáškami o duchovním životě. První přednáška mě natolik zaujala, že jsem se rozhodla ve svém úmyslu pokračovat. Jenže za 14 dní, co následovalo další setkání, jsem zažila tehdy pro mě nejsmutnější situaci. Dnes o sobě bezpečně vím, že mám velmi špatné orientační schopnosti. Chci tím říct, že má další účast ve společenství se nekonala, protože jsem ztratila papírek s názvem ulice a samotnou ulici se mi nepodařilo najít. Takže má myšlenka být konečně plně mezi věřícími lidmi ztroskotala.

Za nějakou dobu, co probíhalo mé smíření s osudem, že zkrátka společenství nebude, jsem se setkala na cestě po městě s fajn človíčkem z původně pro mne ztraceného společenství. Po rozmluvě se mnou mi nabídl možnost návštěvy kostela sv. Tomáše, kde bych vzhledem k mé touze měla větší možnost se duchovně vzdělávat. Návrh jsem přijala už jen z toho důvodu, že jsem cítila, že by nebylo pro mne špatné, místo 2x do roka navštěvovat kostel i trochu více.

První návštěva byla příjemná, poněvadž jsem byla uvítána krásnou mší a navíc později jsem se tam potkala se svou nynější kmotřičkou.

A co se týče katechumenátu, tehdy mi bylo i docela jedno, ve kterém kostele se budu připravovat, ale farnost sv. Tomáše byla jediná, kam se mi podařilo dovolat!

Co tě vedlo k myšlence nechat se pokřtít?

Můj důvod byl prostý. Zkrátka mi vadilo, že nejsem pokřtěná, a odmítla jsem se s tímto pocitem smířit.

Vytvořili jste s lidmi z katechumenátu nějakou partu?

Zatím jsem domluveni na setkání se po křtu, ale všichni, které jsem tam poznala, jsou tak skvělí, že bych se utvoření party vůbec nebránila.

Jak jsi prožila své 1. Velikonoce v církvi?

Mé první Velikonoce v církvi znamenaly určitě víc než dříve bez ní! Dříve pro mne byla jasná priorita jarní úklid, barvení vajíček a nakonec přijmout zakončení se zmalovaným zadkem, takže občas hotová tragédie ... Ale letos o Velikonocích jsem byla na Bílou sobotu křtěná. Znamenalo to pro mne už ne obavy, ale radost. Myslím, že můj názor na tento čas se velmi změnil. Skutečně si vychutnat radost ze vzkříšení a navíc být plně přítomna, tak to bych nazvala zastavením se a vychutnáním si na cestě vůni růží, co kolem jsou.

Jak vidíš svoji další cestu životem?

Popravdě řečeno, nevím, co mě v budoucnu čeká, ale jsem si jistá, že i nadále, pokud to bude možné, budu navštěvovat tento pro mne tak milý kostel s ještě milejšími lidmi, jak z komunity *Emmanuel*, tak i ostatními, kterým velmi vděčím za podporu na mých přípravách na křest. A také za přátele a společenství, po kterém jsem tolik toužila.

Farní pout'

Čtvrtek 8. 5. 2003 – Den osvobození, svátek P. Marie Prostřednice všech milostí a také den tradiční farní pouti. Třetí ročník putování svatotomášských poutníků na Vranov. Nebe modré jako šmolka, sluneční kotouč rozpálený na pořádnou výheň a náš nebeský Otec zajisté vyložený někde na nebeském balkoně, aby dobře sledoval celé to lidské hemžení na Jeho počest. Jevišťe veškerého dění bylo po celou cestu dobře ozářené slunečním reflektorem. A pohled to byl vskutku pěkný. Nejprve radostné a dychtivé tváře na zastávce MHD v Útěchově – scéna by se dala nazvat – těšení se na společné putování. Zdatnější a otrlejší farníci se sem dopravili autobusem, ostatní přijeli automobilem. Objevil se i pan farář, aby odvezl společné zásoby proviantu na Vranov. Všichni zbývající, vedeni dobrým pastýřem panem kaplanem, vykročili prašnou cestou do okolních lesů. Pout' zahájil pan kaplan ještě na louce prvním zastavením, úvodním slovem a modlitbou Otčenáš. Dále vedla cesta rozkvetlými lesními pěšinami (někteří farníci prokázali ohromující znalost zdejší květeny), po úbočí nad hlubokými údolními i s jedním výhledem na Adamov.

Druhé zastavení lze nazvat svačinově-divadelní aneb posezení na kládách. Jen nevím, náš dobrotivý Otče, zda-li jsi u někoho spatřil ty tolik vyvolávané řízky. Co

však bezpochyby stálo za zhlédnutí, bylo divadelní představení dvou vynikajících herců – pana kaplana a mladého muže zvaného Vlč. Už sama příprava scény, kdy bylo zapotřebí vhodně umístit kříž a malou stoličku, doprovázená radami diváků typu: „Tak popotáhněte pařez.“ „Tak popotáhněte stoličku.“ „Tak popotáhněte pana kaplana,“ byla věru povedená. Samotná hra, pojednávající o člověku modlícím se Otčenáš, a Bohu, který mu odpovídá, sklídila bouřlivý a neutuchající potlesk na otevřené scéně. Mnozí z nás by si zajisté tento vynikající kousek rádi zakoupili na videu, doufejme, že se nám podaří oba skvělé umělce k natočení přemluvit.

Třetí zastavení bylo výtvarně umělecké. Na zemi rozprostřené bílé plátno bylo po chvíli pokryto barevnými stopami všech zúčastněných poutníků, aby tak každý po sobě zanechal nezaměnitelný otisk své účasti (když nejprve vstoupil do dvou pekáčů s modrou a červenou barvou, kteréžto na podrážkách ulpívají dodnes).

Zbývající dva kilometry uběhly jako nic a již nás přívětivě vítal svými věžemi vranovský kostel.

Třešničkou na poutním dortu byla účast otce Pavla Posáda na celebrování mše sv. společně se všemi kněžími naší farnosti (mnozí si jej pamatují z doby působení u sv. Tomáše). Pro nezúčastněné alespoň několik slov: „Máme dar stát se lidmi, kteří v sobě nosí Boha. Maria je prvním svatostánkem a my všichni ji přijímáním Krista následujeme. Bože dej, ať pod

mocnou ochranou Panny Marie vroucněji skrze tuto svátost přilneme ke Kristu.“

Pout' byla po mši sv. zakončena chutným občerstvením (máme ve farnosti šikovné kuchařky) v jídelně vranovského duchovního centra, zahradními soutěžemi pro děti se sladkou odměnou a na závěr opékáním špekáčků na ohni. Když na oheň přikládali již jen ti nejskalnější a nejvytrvalejší a v důsledku žáru začali přemýšlet o nejbližším pohostinském zařízení, kde se čepuje zlatavý mok s bílou pěnou (pozor, nejde o šlehačku), nastal pravý čas k odchodu, aby měl řádný člověk na své spolufarňáky jen ty nejlepší vzpomínky.

Pout' se parádně vyvedla díky všem organizátorům i zúčastněným a především díky našemu Bohu Otci, v jehož režii vše proběhlo tak krásně.

Údaje o třetí tomáškovské pouti pro statistiky: Nejmladší účastníci pouti byli ve věku 1,5 roku, nejstarší – nebylo zjištěno, šlo však o věk důchodový. Pěší trasa byla dlouhá asi 6 km. Teplota kolem 30°C, nálada sedmý jásavý radostný stupeň. Vše se obešlo bez lékařského či jiného ošetření. Další tradiční pout' se bude konat za rok, trénovat můžete začít už dnes.

Jarka C.

Anděl rozpustilosti

přečetli jsme za vás

Rozpustilost je slovo, které mě osobně poněkud zaráží. Snad proto, že sám nejsem člověk „odvázaný“, rozpustilý, ale spíše někdo, kdo se snaží o sebeovládání. Rozpustilost však znamená oprostít se od role, kterou jinak hrají, sejmout masku a nepotlačovat svou vitalitu. Rozpustilý člověk je bujný. Vybočuje z normy, nežije podle obecného mravu a normy, ale po svém. Jeho srdce překypuje radostí a životem.

Anděl rozpustilosti by ti rád daroval odvahu důvěřovat vlastní vitalitě. Nemusíš se stále ohlížet, co si o tobě myslí druzí, zda to, co činíš, ještě odpovídá zvykům a očekáváním. Smíš vypustit všechna očekávání, jež do tebe vkládají druzí. Smíš důvěřovat sobě, svému srdci, své odvaze. Život se chce vyjádřit a nespočívá jen v rovnoměrnosti. Někdy překypuje: bývá bujný, dětský, spontánní.

Snad jsi jen disciplinovaný. Pak popros anděla rozpustilosti, aby tě uvedl do svobody. Příliš často uvažujeme, co si o nás myslí ti druzí, jakým dojmem na ně působíme a co by bylo, kdybychom byli tací či onací. Rozpustilost znamená sršící živoucnost. Ale ta není vyrobitelná na povel. Leckdy v sobě pocítíme život: proudí v každé naší žilce. Slova z nás jen tryskají a my jsme schopni nakazit celou společnost. Míváme v tu chvíli ztřeštěné nápady a z naší bujarosti přeskočí stejná

jiskra i na druhé. Vyzařuje z ní svoboda. I druzí se náhle cítí natolik svobodní, že začnou důvěřovat vlastním intuicím, důvěřovat dítěti v sobě, dítěti, které by si rádo hrálo, aniž by se ptalo po účelu a užitku. Dítě je totiž v kontaktu samo se sebou. Žije samo ze sebe, ne z očekávání svého okolí. Přeji ti, aby tě anděl rozpustilosti uvedl do této svobody dítěte a abys mohl všemi svými smysly prožívat život a svobodu.

(redakčně zkráceno)

Anselm Grün, *Poselství šůry*, Kostelní Vydří 2002.

Rozhlas a tentokrát Proglas

*reportáž o přímém přenosu
z našeho kostela*

Neděle, Boží hod velikonoční. Blíží se devátá hodina. Zapínám rádio, moderátor ohlašuje přímý přenos mše svaté z kostela sv. Tomáše v Brně! Z našeho Tomáška! Chystám se tam sice na jedenáctou, teď bych se zbytečně pletla mezi přenosové techniky a motanici káblů a káblíků, ale ujít si to nenechám; poslech z rádia bude to pravé. Budu tím pádem na mši u Tomáška dnes dvakrát, čeká mě dvojnásobná radost. Aleluja!

Náš pan farář začíná mši jako by se nechumelilo, bez sebemenšího záchvěvu hlasu, jako profesionální mediální hvězda. Nejinak tomáškovský sbor – zpívá a pěje

(a hudebníci hrají) s plným nasazením jak nejlíbezněji umí. Zpívá pro všechny české a moravské, popřípadě jiné posluchače Proglasu, čímž se značně zvyšuje jeho popularita. (nechceme brát autorce iluze, ale poslední věta je mírně diskutabilní – pozn. členky sboru).

Promluva pana faráře zní mírně a laskavě, svůj břitký a výstižný humor tentokrát ponechává poněkud stranou.

Mše má svůj obvyklý průběh a já si živě představuji i obraz toho všeho, co dobře znám – kostel i tváře zúčastněných. Radostné Aleluja zahřmí chrámem, čas radosti nastal po dnech odříkání.

Hezké to bylo. A jak jste vše prožili vy, co jste byli při tom?

Jarka C.

ANO, CHCI!!!

téma k zamyšlení

Bůh nás neodsoudí neodsoudíme-li se sami.

Můj život, křivolaká cesta k nebi, je plný pádů, chyb, nedorozumění, lidské hlouposti. Každý můj hřích (pokud to není pouze špatná myšlenka) zarmoutí většinou alespoň tři. Tebe, Pane, toho, komu jsem ublížila, a v neposlední řadě mne.

Přichází lítost a snaha o nápravu. Odprositi Tebe nebývá tak těžké. Vztah dítěte

k nekonečně dobrému Otci je pevně vštípen do mé mysli už od malička.

Těžší je srovnat se s člověkem, neboť když někomu ublížíme, většinou ho za to nemáme rádi. Paradox? Ne, přirozená lidská reakce. Když někomu pomůžeme, jeho radost a vděčnost jen znásobí naše přátelství. Neodmyslitelnou součástí lítosti je však i upřímná snaha o to, aby byl spokojený a št'astný ten, komu jsme ublížili. Ale nemusíme to být zrovna my, kdo mu pohodu přinese. U nás je důležitá modlitba a upřímné přání nejen pohody, ale i duchovního růstu tam, kde jsme zranili.

Nejtěžší pro mne bývá smířit se sama se sebou. Vyrovnat se s tím, že jsem mohla udělat něco tak zraňujícího, že ve mně byla zloba, závist, pýcha.

ALE! Má povaha je Božím darem. Darem, který mě má přivést ke svatosti. Ne každý z nás je sangvinik, který když uslyší dobrou zprávu evangelia, je to pro něj absolutní jistota, a tedy umí odpustit i sám sobě. Ale mnozí z nás mají povahu, se kterou se budeme celý život prát, nebudeme rozumět sami sobě, a otázka, proč jsem taková i po dlouholeté snaze, vyskočí po každém hříchu. Možná, že jsem výjimkou, ale chvíle, kdy se hnusím sama sobě, jsou relativně časté. A přijmout sebe jako Boží dar, svou povahu, své sklony ke špatnému a děkovat právě za toto, není lehké. A přesto, je to tak důležité, naučit se odpouštět sám sobě. Bůh je nekonečně milosrdný. Bůh nás neodsoudí. Některým z nás dal jako

DAR, SKRZE KTERÝ MŮŽEME DO-
SÁHNOUT NEBE, povahu melancholic-
kou a ryze pesimistickou s mnoha kom-
plexy a špatnými sklony – ne každý měl
pohodové dětství. Vyměňme větu „I hate
me“ za „I love me“ – neboť, abychom jed-
nou dosáhli věčné radosti, musíme si umět
odpustit. Učme se tomu již teď, neustále,
každý den, abychom jednou tváří v tvář
nekonečně dobrému Otci mohli říct: ANO,
CHCI.

Ze zpovědnice odcházíme s upřímnou
snahou o nápravu a slovy: 'bud' klidná,
Bůh ti odpustil'. Ale někdy je opomenuto:
'Ani ty se na sebe nehněvej'. Samozřej-
most? Jak pro koho.

Sojka

P.S.: Uvítám jakoukoli odezvu z řad čte-
nářů. Napište prosím otevřeně vaše názory,
rady, zkušenosti apod.

Víkend v terénu

akce komunity Emmanuel

Akce, o které se zde chystám ve struč-
nosti zmínit, se konala 3.–5. května na
Vysočině nedaleko Skleného nad Oslavou.
Vlastně víkend skoro jako každý jiný –
nejde se ani do práce, ani do školy, starosti
všedního dne hodíte za hlavu a vyrazíte do
přírody za tichem, uvolněním, za modlit-
bou, za Bohem, zkrátka najdete si čas sami
na sebe!

Ostatně něco takového jsem také oče-
kával a nemohu říci, že by má očekávání
zůstala nenaplněna. Před časem jsem sice
už byl na nějaké podobné akci byl, ale
tohle bylo zase něco jiného, pro mne no-
vého. O „Víkendu v terénu“ jsem slyšel již
dříve. Nikdy jsem ale nenašel dost odvahy
nebo pro mnoho lidí tolik potřebný čas,
abych se dokopal k tomu sbalit si stan,
spacák, batoh a vyrazit. Tentokrát to vyšlo.
A stálo to za to!

Tímto chci velmi poděkovat všem or-
ganizátorům a jejich pomocníkům za je-
jich píli a snahu pro lidi kolem sebe něco
takového udělat!

– ds –

Slovo nemocným

*„I když má někdo nadbytek, není jeho
život zajištěn tím, co má.“*

Lk 12,15

Když se člověk dožije vyššího věku
a když byl celý život zaměstnán, tak je
většinou hmotně zajištěn, má dojem, že
už má všechno, co potřebuje, ale současně
si začne uvědomovat, že na druhé straně
začíná hodně ztrácet, protože se objevují
potíže, které dříve neměl, uvědomuje si
úbytek sil a schopností. Když není člověk
ochoten a schopen se vyrovnat s těmito
skutečnostmi, tak se trápí, je nespokojený
a stále podrážděný. Když je přijme jako

přirozený vývoj lidského organismu a vyrovná se s nimi, dosáhne spokojenosti. Člověk má být vděčný za to, že tyto schopnosti dostal a užíval je, když je ztrácí, nemá to být příčina smutku, ale má se zaměřit na to, aby víc myslel na Boha a na jeho působení v jeho životě. Čas, který věnuje Bohu, není ztracený, ale naopak je plně využitý a naplněný. Čím víc člověk Boha poznává, tím víc chápe jeho lásku a dobrotu, a to ho naplňuje jistotou a vyrovnaností.

I v obdobích, kdy zdánlivě ztrácíme, protože naše schopnosti se mění, se můžeme s naprostou důvěrou obracet na Boha a prosit o pomoc a o vše, co k životu potřebujeme, ale nesmíme být vedeni sobectvím a myslet si, že pouze naše představy o tom, co je pro nás dobré, jsou nejlepší; nesmíme zapomínat na potřeby ostatních lidí a na to, co pro nás chce Bůh. On ve své vševědouce a dobrotě chce vždy to, co je skutečně nejlepší a nejvhodnější. To se někdy nemusí shodovat s našimi představami a hodnotami. Když budeme Bohu plně důvěřovat a spolehne se na jeho rozhodnutí, neuděláme chybu a nekomplikujeme si život.

Úryvek evangelia sv. Lukáše, ze kterého je úvodní verš, pokračuje podobstvím o hospodáři, kterému se urodilo tolik obilí, že si nechal postavit nové sýpky na uskladnění úrody. Byl přesvědčený, že je zajištěný na mnoho roků v budoucnosti, ale nevzal v úvahu, že jeho pozemský život je časově omezený a že může skončit náhle a nečekaně. Měl mnoho majetku, ale

neužil ho a opustil všechno, na čem stavěl svůj život.

My se máme často modlit, abychom nepropadli smýšlení, kterému dnes podléhá mnoho lidí, kteří usilovně hromadí majetek, ale zapomínají na smysl svého života a na jeho cíl. Všechno, co nashromáždili za celý život, jim neprospělo, ale uškodilo. Když se budeme řídit rozumem a spoléhat na Boha, podaří se nám prožít život správně a připravit se tím na život věčný, který je konečným cílem celého našeho snažení.

otec Josef Šik

Z Farní charity

pokračování

Milí čtenáři, v tomto místě přinášíme dokončení rozhovoru s Karlem Kosinou, vedoucím Chráněného bydlení sv. Michaela.

Kdo jsou osobní asistenti a jak pracují?

Termín osobní asistence naše legislativa nezná. Přesto osobních asistentů v naší zemi pracuje celá řada. Myslím, že k vysvětlení obsahu jejich práce poukazuje už samotné označení „osobní asistent“. Snaží se vést naše bydlící k rozvoji sebeobsluhy. Pomáhají tam, kde je nutné, ale jinak provázejí náročnými nebo hůře zvladatelnými úkony, jako je třeba příprava

dobrého oběda. Respektive, co nezvládne člověk sám, tam pomůže osobní asistent. U nás v bytech nenajdete uklízečky ani kuchařky, jak je to například běžné v ústavech, a po dvou letech můžu říci, že je to dobře, protože už víme, že osobní asistenti zastanou jejich práci.

Všichni se učíme a máme právo být den ode dne o kousek lepší. Pomáhat si vzájemně, doplňovat se a zastupovat, je lidské. Osobní asistent v jednom dni překračuje roli profesionála, pomocníka, rádce nebo třeba průvodce a kamaráda. Nemá uniformu, není sluha a měl by mít velké srdce na pravém místě. Je vlastně základem a středem kvality naší práce.

Jaký je stupeň samostatnosti klientů a jaké jsou jejich schopnosti (věk, kontakt s rodiči)?

Klienti chráněného bydlení mají různý stupeň samostatnosti. Někteří samostatně cestují městskou dopravou a někteří potřebují doprovod, někteří zvládnou drobný nákup a jiní nakupují s asistenty. Těch příkladů je celá řada, ale obecně můžeme říct, že míra samostatnosti je také určena schopností sebeobsluhy (oblékání, osobní hygiena, úklid, příprava jídla), která je různá podle typu postižení. Celkově u nás bydlí lidé s lehkým, středním a těžkým mentálním postižením a autismem. Můžeme říct, že u nás bydlí lidé s vysokou mírou samostatnosti a také lidé, kteří potřebují stálou pomoc asistentů. Učit se samostatnosti s ohledem na míru postižení, je jeden ze základních principů integrace.

Co znamená slovo integrace?

Princip integrace spočívá v začleňování lidí s postižením do běžného způsobu života. Snažíme se vytvořit model založený na integraci postižených. Nesouhlasíme se segregací postižených lidí do uzavřených komplexů za vysokou zdí někde stranou. Byty vzniklé v rámci projektu Chráněné bydlení se neliší od běžných typů bytů. Zařizujeme je útulně, každý podle svého vkusu. Chceme, aby lidé s postižením žili společně s námi, abychom je potkávali na ulicích, v tramvaji, kavárně nebo kině. Aby mohli bydlet ve standardních bytech, měli práci a celkově obohatovali svou každodenní přítomností náš společný život.

Jaký je denní program?

Jestliže přijmete princip integrace, tak u nás nehledejte nějaký speciální program. Děláme vše tak jako v každé jiné domácnosti. Po příchodu z práce si dáme čaj a potom odpočíváme, každý jak je zvyklý, uklízíme, nakupujeme nebo se procházíme atd. Před šestou si začínáme připravovat večeři a po večeři každý tráví čas tak, jak chce. Někdo poslouchá hudbu, kreslí, prohlíží si časopisy, knihy, povídá si, odpočívá. V jednom se lišíme od běžné domácnosti, a to v nízkém zájmu o televizi.

Kdo vás financuje?

Máme vícezdrojové financování. Žádáme o státní dotace – Ministerstvo práce a sociálních věcí, Magistrát města Brna,

dále domácí i zahraniční nadace, oslovíme sponzory, pořádáme sbírky, a to také společně s vaší farností. Za to vám moc děkujeme. V neposlední řadě naši bydlíci, tak jako každý jiný, platí nájemné. Nestačí to zdaleka na pokrytí nákladů, ale každý se podílí podle svých opravdu skromných možností.

Jak často klienti navštěvují rodinu?

Jednou za čtrnáct dní na víkend. Je dobré, aby minimálně první rok byli v chráněném bydlení často. Jedině tak zjistíme, zda vzniká vztah k vlastnímu bydlení. Rodiče mohou po dohodě s asistentem jednou týdně navštívit byt nebo si jen tak zajít na procházku. Rovněž je možná individuální domluva dle potřeby. Někdy je to ale problém pro rodiče, kteří byli zvyklí na každodenní přítomnost a osamocení nesou těžce. Snažíme se vždy o dohodu, abychom bránili právo na soukromí ostatních klientů. Není dobré, když se v bytě vystřídají každý den dvě rodinné návštěvy. To se snažíme rodičům neustále vysvětlovat. Máme již pár klientů, kteří rodinu nemají, a ty pravidelně navštěvují dobrovolníci nebo přátelé.

Jaké máte na závěr přání?

Chtěl bych poprosit celou vaši farnost o modlitby za chráněné bydlení a za celou Diecézní charitu. Čeká nás ještě hodně práce a věřím, že s vaší pomocí všechny

těžkosti překonáme. Mým přáním je, abychom všichni více přemýšleli o větší roli farnosti v Charitě a charitním díle.

Za Farní charitu se dotazovali Kad'ourkovi.

Rulíkova svatba

Je to na světě dobře zařízeno, že člověk prožije během svého života několik mimořádných a nezapomenutelných okamžiků. Tyto vzácné chvíle slouží jako milníky na cestě životem, vytyčují kurs a usnadňují člověku orientaci. V šesti letech je vhodné jít do školy, v osmi k prvnímu sv. přijímání, v osmnácti k biřmování a nejpozději po třicítce posílit zasvěceným životem řady církve bojující či vstoupit na skromné kolbiště svazku manželského. Jak bylo jednou vhodně řečeno, člověk dospěje až v okamžiku, kdy na sebe vezme celoživotní závazek.

Proto nebudeme daleko od pravdy, když řekneme, že našemu kamarádu Rulíkovi se období nedospělosti se všemi jeho výstřelky a pošetilostmi poněkud natáhlo. Nakonec však i on pochopil, že věčné kouření doutníků a bezcílné střílení z pistole nelze skloubit se smysluplností a bohatostí života vedeného v souladu s naukou katolické církve. Rozhodl se proto, že začne být prospěšný sobě i druhým, stáhl se z politiky, v níž se až dosud angažoval, a na velikonoční pondělí se oženil.

Jak bylo v úvodu zmíněno, jsou události důležité pro život jednotlivce; zároveň však tyto okamžiky slouží jako

poučení nebo připomenutí všem přihlížejícím. Také Rulíkova svatba byla hojně navštívena, jak z důvodů edukativních, tak z důvodů memoriálních. Je pravdou, že na svatbě scházelo několik dobrých ženichových kamarádů (cca 14), to však bylo více než bohatě kompenzováno účastí našeho pana prezidenta, který dorazil v hojném počtu (cca 14) a dodal celé akci slavnostní ráz. Aby zbytečně nevzbuzoval pozornost, skryl svou pravou prezidentskou tvář pod latexovou masku s tváří prezidenta, což dokládá důvtipnost a originalitu myšlení. Zbylých třináct prezidentských masek sloužilo zřejmě jako návnada pro případ teroristického útoku. Ten se však nekonal, naopak všem 14 prezidentům se dostalo vřelého uvítání.

Již slavnostní příjezd vozů s majáčky a právě tak slavnostní fanfáry z Libuše dávaly vědět, že nevěsta nepřijíždí sama. Pan prezident, jeden vedle druhého, dostal svému slibu a rozdával mezi lidem dobrou náladu, o čemž svědčily rozesmáté tváře všude kolem. Také svatebčané byli spokojeni, včetně ženicha, který působil klidným a vyrovnaným dojmem nejen v daném okamžiku, ale i o chvíli později, kdy si vzpomněl, že zapomněl na prstýnky.

Během obřadu zpívala gregoriánská schola, do níž Rulík často přicházel vyložit své politické názory. Důstojnost okamžiku stvrdilo 5 celebrujících kněží a nespočet hostů, mezi nimiž musím vzpomenout především senátorku Lastoveckou, poslance Plevu a našeho kamaráda Mrože. Vrcholným okamžikem byl manželský slib, který slabším povahám vehnal slzy do očí právě

tak spolehlivě jako cibule. Otrlejší jedinci pátrali ve svém okolí po odpovědi na otázku, proč nevěsta ženichovi vykala.

Po skončení obřadu a zdlouhavých gratulacích následovalo venku před kostelem ještě krátké zakončení a zhodnocení Rulíkovi dosavadní kariéry. Nejprve vusatý milicionář přednesl projev, v němž vyzdvihl nutnost spolupráce: „Kdo chce něčeho dosáhnout, musí spolupracovat!“ pravil. Pak se slova ujal sbor pánů prezidentů v celkovém počtu 13, aby potvrdil všeobecně známé pravdy o Rulíkovi – že je pracovitý, neléhá si po obědě, férový, atd. Následně tento důstojný spolek vychvaloval lék na všechny neduhy a obtíže, chlupy v nose počínaje a nacionálními třenicemi konče. Jméno tohoto zázraku znělo mým uším podobně jako Klausoleum (Klaus-oleum?), ale nemohu vyloučit, že jsem se přeslechl.

Pak následovalo odhalení Pravdy. Pod maskou, kterou slavnostně sejmul pan prezident, se skrývala Rulíkova bysta. Pravda nebyla nahá, jak se často tvrdí, Pravda byla Rulík – tak jsem si vyložil tento hluboce symbolický akt. Pan prezident neměl, co by k tomu dodal, a za zpěvu písně „S pánom bohom, idem od vás“, která zaznívá při odchodech významných státníků, odešel ke Dvěma kozlům na třináct piv.

Tak takhle to tedy bylo v ten slavný den. Závěrem bych chtěl novomanželům popřát vše nejlepší na společnou cestu životem – ať se jim ten kříž dobře nese.

Gert

Dovětek:

Cílem tohoto vyprávění mělo být pravdivé a jen mírně přikrášlené vylíčení té radostné svatební události, čímž jsem chtěl vyjít vstříc přání těch, kteří nebyli účastni. Pokud se popsané události někoho dotkly, ať si nestěžuje ani redakci, ani panu farářovi, ale ženichovi, protože bez něho by nic z toho nebylo, a tedy za všechno může on. Pakliže se někomu zdá toto vyprávění nepřehledné, může si zapůjčit pořízený videozáznam na CD a udělat si vlastní obrázek, popř. více obrázků, které lze rozesílat přátelům a známým.

Expedice 2001 (14)

Sýrie – cesta domů

Odešli jsme a ubytovali se v hostelu s terasou s výhledem na záliv Zlatého rohu a chrám Hagia Sofia. Transport domů byl pro nás svým způsobem zajištěn, a tak jsme mohli strávit klidné odpoledne. Já jsem odpočíval na několika místech v hostelu (postupně, nikoliv najednou), zatímco Klokan se Žirafou zvolili aktivní relaxaci a vydali se naposledy na bazar. Večer se nic mimořádného nestalo, nepočítám-li osobní hygienu a vyprávění Žirafy o tom, jak na bazaru ochutnávali mušle. Já jsem si dal k večeři špagety. Nebylo to tak exotické, na druhou stranu to byly dobře vychované špagety a neměly touhu dívat se, co se děje venku. Mušle měly naopak sklon toulat se a poznávat svět.

Ráno jsme dlouho spali, pak dlouho vstávali a potom dlouho snídali. Já si ještě přečetl maily od Koaly a Keprníka, kteří už byli doma. Popisovali cestu a vřelé uvítání doma, Koala přidal ještě několik aktuálních informací o výsledcích svého informačního lovu v kalných vodách společenských styků.

Po poledni jsme odjeli na autobusové nádraží a usadili se v čekárně. Zvolna se plnila Čechy, z nichž asi sedm tvrdilo, že jedou v uličce. Byli bojovně naladěni a moc se těšili do Brna na setkání se zástupci firmy Tourbus. Nenápadně jsem se vyptával, jestli mezi nimi není nějaký Svoboda. Nebyl.

Jak se později ukázalo, na Turkově seznamu jsem byl opravdu já, což je pro mne nepochopitelné vzhledem k tomu, že rezervaci na všechna tři jména jsem provedl v jednom okamžiku. V tu chvíli jsem byl ale rád, že alespoň jedno místo máme jisté a že minimálně jeden člověk se s ptákem a talířem dostane domů.

Nešťastníků s neplatnou rezervací bylo dost, ale největší smůlu měl jeden zafanovaný hoch. Před třemi dny se usadil s několika údajnými Kuvajťany v parku a vzal si od nich sušenku, naplněnou uspávadlem. Po dvou dnech ho našla policie někde v odpadcích a probral se až v nemocnici. Byl podřený, jak ho táhli a jak do něj kopali, když zjistili, že u sebe nemá žádné peníze. V nemocnici nevěděli, jestli mu něco je, nebo není, tak ho pustili. Jeho kamarádi dali za ošetření většinu zbylých peněz a když přišli na nádraží, zjistili, že

ho Turek nemá v seznamu. Hoch byl ještě omámený, a tak se za něj hádali. Měl totiž koupenou pevnou jízdenku na toto datum a bylo tedy zvláštní, že pro něj nebylo místo. Možnou, ale možná také nesprávnou odpovědí na tuto záhadnou otázku byl německy hovořící cizinec sedící na sedadle číslo jedna.

Když přijel autobus, všichni do něj naskládali věci a čekali na pokyn k usazení. Když se všichni usadili, ať už na sedadle nebo v chodbičce, Turek ještě udělal „prezenčku“, před autobusem odmítl několik posledních žadatelů, a pak jsme konečně vyrazili na cestu domů.

Čím blíže k českým hranicím, tím méně nadšení byli celníci z přeplněného autobusu. Řidičův poskok střídal úplatky a apel na milosrdenství zelených mužíků, kteří by, podle jeho slov, jistě neměli srdce nechat někoho bez peněz na hranici.

Největší obstrukce dělali Maďaři a Slováci. Maďaři řekli, že všichni lidé z uličky musí přejít hranici pěšky. Když tak udělali, Slováci jim řekli, že se nemají courat a ať nastoupí do autobusu. Nastoupili tedy do autobusu. Pak Slováci řekli, že tak přeplněný autobus na Slovensko nepustí. Pak orazítkovali všem pasy a po chvíli čekání se několik Slováků v autobuse zeptalo jednoho celníka, jestli by tedy nemohli jít pěšky přes hranici, když v autobuse jet nemůžou, že by domů dostopovali. Celník jim to dovolil a odešel. Chvilku se nic nedělo, pak přišel jiný a křičel na řidiče: „Kd'e má't'e slovenských občanou?“ Všichni mimoděk pohlédli na

obzor, kde v dálce mizely poslední postavy s velkými batohy.

Celník se naštvál a chtěl vědět, kdo jim dovolil opustit hraniční prostor. Když jsme odpověděli, že jeho kolega, zeptal se, jestli bychom mu ho mohli ukázat. Kolegovi celníkovi však mezitím skončila služba, takže jsme popravdě řekli, že nemohli. Celník se rozběsnil a začal vyhrožovat zrušením licence, zadržením autobusu a jinými výdobytky naší doby. Za chvíli se trochu uklidnil a začal vyžadovat pokutu, jejíž částka nakonec klesla na snesitelnou úroveň.

Mezitím nás přišli zkontrolovat chlapi z protidrogového a celního oddělení. Pes nic nenašel, zato celník zajásal nad podezřelou krabicí, ve které Klokan přepravoval damašského opeřence. Nejdříve chtěli vědět, není-li ten pěkný ptáček na seznamu ohrožených druhů. Klokan to popřel, protože byla malá pravděpodobnost, že by některý z přítomných byl ornitologem a mohl ho usvědčit ze lži. Navíc jsme měli podezření, že údajný dravec má několik součástek ze slepice. Celník se tedy zajímal o zdravotní dokumentaci, ale musel uznat, že zdravotní dokumentace je jedna z mála věcí, kterou v Damašku na tržišti prostě nelze sehnat. Na rozloučenou ještě roztrhl igelitový obal na mém talíři a odešel. Tím se zelení panáčci vyčerpali a my mohli jet domů.

Do Brna jsme dorazili nad ránem, po pěti týdnech na cestách.

Z Gertova cetovatelského deníku

Pro zasmání – otec a syn

Tatínek kárá svého syna: „Kde ses kluku naučil dělat takové hnusné úšklebky... u opic v pralese?“ „Kdepak, tati, to jsem okoukal u tebe, když se holíš.“

* * *

Otec k synovi: „Tedy, tak špinavou nohu jsem ještě neviděl!“ „Dneska máš štěstí, tati, hned uvidíš i druhou, jen co si sdělám ponožku.“

* * *

„Tati, umíš se podepsat se zavřenýma očima?“ „Jistě.“ „Tak mi podepiš žákovskou knížku.“

* * *

Malý chlapec ve škole dostával samé horší známky. Jednou o přestávce zastavil na chodbě svého pana učitele a povídá: „Nechci vás strašit, ale táta říkal, že jestli nezačnu nosit ze školy lepší známky, někdo dostane pěkně nařezáno.“

* * *

Otec spokojeným hlasem k synovi: „Honzíku, po prázdninách budeš chodit do druhé třídy. To už můžeš sám vynášet koš se smetím.“ „To snad abych raději propadl!“

PŘÍBĚH

nejen pro teenagery

Zase „Parlament“ neboli „vymývání mozků“! Hra, kterou Majka nenávidí. Vždycky všechno poplete – jména, kdo si kam přisedl a s kým si vyměnil lístek. Na tohle prostě Mája nemá hlavu a už vůbec nemá chuť se tu veřejně ztrapňovat.

„Děcka, já nehraju, bolí mě zub,“ nepadla ji konečně výmluva. Pavel se zastaví na půli cesty a přinášené židle se hou-pají ve vzduchu: „Počkej, neblázni, uvidíš, jaká to bude legrace!“

„Máji, to nám nedělej. Bylo by nás o jednu míň než kluků,“ také Tikki, která píše jména na lístečky zvedá hlavu a hledí prosebně. „My to totiž dneska klukům nandáme a zavládne tu jasná vláda chrabrých žen!“ Verča tu dlouhou větu vychrlí za dvě vteřiny a plácne sebou na jednu ze židlí připravených pro vládu. Tohle přemlouvání Majku stále víc vytáčí. „Prostě mě bolí zub, no! To snad není tak těžký pochopit!“ práskne za sebou dveřmi a vyběhne po schodech do pokoje, kde zaboří hlavu do spacáku.

„Jsem pako, jsem pako, jsem pako...“ opakuje si mezi slzami. Za chvíli slyší první výbuch smíchu. Smích veselý beze stopy sebemenšího posměchu. Mája pomalu vstane a plíží se za schodů. Poslouchá. Teď to Verča zas spletla, holky piští a kluci se smějí a přehnaně děkují. Nejvíc

se ale směje Verča. A další výbuch smíchu! Všichni se smějí a mluví jeden přes druhého. Dveře se náhle prudce otevřely a ven vychází Honza a pěje nějakou budovatelskou píseň. „Vyhráli jsme, krásko. Místa v parlamentu jsou vyhrazena pouze mužům.“ Honza neomylně zahne do kuchyně a za chvíli se ozývá spokojené mlaskání.

Ve dveřích se objeví Verča, popadne Máju a táhne ji dovnitř. „Jo, vyhráli, ale jenom první kolo. A to určitě proto, že jsi nehrála. Taky vlastně vyhráli mojí zásluhou. Chtěla jsem z vlády vytáhnout Pavla, no a spletla jsem to a šla ven Hanka. Pak jsem tam chtěla dosadit Tikki, ale řekla jsem jméno, které měl na lístečku Marek. A pak už tam byli čtyři kluci – však mi taky musí být vděční na věky věkův.“

To vše zvládla Verča sdělit světu opět v několika vteřinách. Slova splývala jedno s druhým, koncovky spolykala snad všechny, ale Mája jí rozumí. Ví, že když to splete sedmkrát nebo i sedm a sedmdesátkrát, je to pořád prima hra plná napětí, dobrodružství, laskavého humoru a bezstarostného smíchu.

Život křesťana je největším dobrodružstvím, jaké můžeme na tomto světě prožít. Jen abychom se o ně nepřipravili svou vlastní pýchou a zbabělostí.

– s –

Myší pohádka od sv. Tomáše (VII)

V klášterní kuchyni si pochutnávala celá řada myšek našeho rodu, jenže císař Josef II. jim to nepřál; klášter zrušil a nařídil přestěhování augustiniánů na Staré Brno.

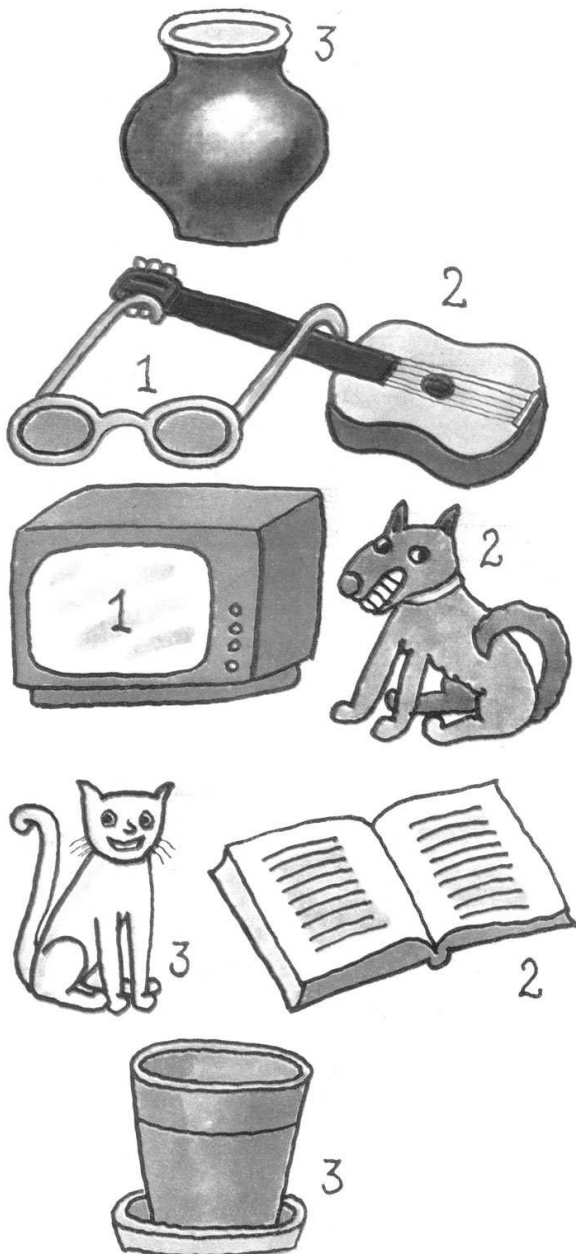
To byl konec s dobrotami. Z kláštera se staly úřady a to není nic pro nás, myšky. To už je lepší současné muzeum, tam alespoň občas visí obrázky s jídlem. Na ně se ráda chodím dívat.

Možná je však dobře, že se řeholníci odstěhovali od našeho kostela sv. Tomáše. Byl mezi nimi totiž i velice chytrý člověk – Řehoř Mendel, zakladatel genetiky. Také pořádně nevím, co to je, jenom vím, že dělal nějaké pokusy s křížením hrachu – kdyby zůstal blízko našeho kostela, kde jistě žádná zahrada nebyla, kdoví, jestli by ho nenapadlo křížit třeba myši s kočkami. Brrr, raději na to nemyslet.

Zdá se mi, že jsem vám z historických kronik našeho rodu povyprávěla již vše, co se mi zdálo pro vás zajímavé. Příště spolu zabrousíme do doby méně vzdálené, kterou ještě pamatují někteří starší farníci, jestli mě dál chcete poslouchat. Ted' jdu posvětit ten kousek sýra, co vypadl někomu z vás v kostelní lavici. Už se těším, jak si pochutnám.

Pro bystré hlavy

Teplé dny plné sluníčka jsou tady a s nimi i spousta her, honiček a rošťáren. Jen pozor, abychom při nich někomu(doplň slovo, které vyluštíš).....neublížili.

Nápověda:

Slovo, které chybí v textu, uhodnete, když z pojmenování jednotlivých obrázků vezmete písmenko, jehož pořadí je určeno číslem u obrázku.

* * *

Najdeš 6 rozdílů?

